

CARTA A LA MEVA ÀVIA

Novembre de 1856
Figueres, Catalunya

Estimada Martina:

Fa molt temps que no et veig. Espero que estiguis igual de bé que fa un temps. La meua vida aquí és avorrida i monòtona sense tu i, a més, estic estudiant dret i no m'agrada massa aquesta carrera. Em desperta més interès la tecnologia. M'encantaria poder inventar coses útils per a tothom.

Ahir, vaig tornar de Cadaqués i encara em vaig entristir més. Vaig adonar-me que, durant l'any, en aquella i en altres costes queien ofegades moltes víctimes de la busca i recol·lecció de corall. Ha de ser espantós baixar fins a tanta profunditat del fons marí sense cap mecanisme més que els seus propis pulmons.

M'has d'ajudar. Hem de fer alguna cosa per evitar aquesta desgràcia. No podem deixar que mori gent per aquesta causa. Algun mecanisme hi ha d'haver per baixar fins a aquella profunditat.

He demanat a la reina Isabel II ajuda econòmica però l'únic que he aconseguit han estat impediments administratius. Ho hauré de fer sol, amb el teu suport moral i amb les teves intervencions.

T'agrairia, estimada Martina que, si em permetes la confiança, responguis la meua carta tan aviat com puguis i amb totes les propostes que tinguis. Records als pares i no tardis a venir-me a veure.

Atentament;

Narcís Monturiol.

L'àvia Martina mai m'havia explicat que coneixia en Monturiol. L'any passat va fer 150 anys de l'Ictineu I, el seu primer submarí, del qual parla a la carta que va enviar a l'àvia. Va ser, tot just, sentir a les notícies el nom de Narcís Monturiol que l'àvia va posar-se neguitosa i va apagar el televisor. No entenia què li passava. Ella sempre m'ho explicava tot però aquest cop semblava que amagava alguna cosa.

Al quedar-nos soles a la sala d'estar, em vaig asseure al seu costat i no va dubtar a explicar-m'ho:

" – Vaig conèixer el Narcís quan vam ésser exiliats a França per les nostres ideologies. Jo, però, ja estava casada amb l'avi però, en veure per primer cop en Monturiol, vaig saber que ell era l'home de la meua vida. Per això no li vaig explicar que estava casada i, a poc a poc, es va anar convertint en el meu amant. Però va arribar el dia que cadascú havia de tornar al seu poble, ell a Figueres i jo a Sorrento. No sabíem si ens tornàriem a veure i recordo aquells últims dies com uns dels pitjors. Ens estimàvem però era impossible. Ell seguia tan positiu, prometent-me que ens tornàriem a veure i que podríem enviar-nos cartes, però jo no tenia la mateixa fe. Tenia al meu marit que estava esperant-me a casa meua, a Sorrento, i no podia seguir en aquest món de fantasia. Al cap i a la fi ell i jo estaríem a moltíssims quilòmetres.

Va arribar el dia de separar-nos. Un marxava cap a Espanya i l'altre cap a Itàlia. Vaig prometre no recordar aquell dia i pensar només en tots els bons moments passats amb ell, però, és inevitable pensar-hi. Ell va seguir enviant-me cartes i jo, quan l'avi no em veia, li contestava. Va ser una temporada bastant dura tant per a mi com per a ell.

Però va arribar un dia on tot va començar a ser molt més dur. Em vaig assabentar que estava embarassada i que el pare del meu fill no era l'avi. Era en Monturiol. Just aquell dia em va arribar la seva última carta i no la vaig respondre perquè allò havia d'acabar. No podia seguir parlant amb ell sense dir-li que tindríem un fill.

Des d'aquell dia, no vaig saber res més d'ell, fins al veure les notícies. Em sap greu pensar que jo podia haver-lo ajudat a construir i dissenyar el seu submarí. Si més no, podria haver estat al seu costat, però vaig decidir, per bé del meu fill i de la meua família, deixar de parlar-me amb ell, encara que no crec que fos el millor per a mi."

Em sorprenia la gran història. M'havia explicat mil històries de quan ella era jove però cap com aquesta. M'acabava d'assabentar que jo no tenia sang del meu avi. Tenia sang de Monturiol, el meu propi i veritable avi, el famós home que havia inventat el submarí però, igualment, no podria explicar res per respecta al meu avi. Em costava de creure perquè en un dia no podia assimilar tanta informació inesperada. Era realment increïble. Havia tingut un avi al qual no havia vist mai i, a més, per saber ben bé qui era havia de busca informació d'aquest gran geni tan reconegut oficialment.